

I. KAPITOLA

Panoš Ota bezcílně bloumal uličkami Starého Města pražského a přemýšlel, co by se dalo dělat, neboť byl sám a prakticky bez peněz. Za to, že byl sám, mohl jeho pán Oldřich z Chlumu, který se musel narychlo i s Divišem vrátit na Bezděz. Jeho tu nechali, protože ještě nedokončili pátrání, o které je požádal staroměstský rychtář. A že byl bez peněz, za to mohla jeho nová halena, kterou si koupil na sobotním jarmarku. Byla příšerně drahá, ale Ota cítil, že bez ní nemůže být. Říkal si: No co, tak nebudu mít peníze. Spousta lidí je nemá. Ubytování a jídlo zaplatil pán, hlady nezemřu.

To byla pravda, jenže co s plným žaludkem, když se zoufale nudil? Ty dvě nebo tři holky, které měl rád a ony jeho, nemohl navštívit se třemi stříbrňáky, které se krčily ve smutně visícím váčku u pasu. Ne že by si nechaly za zábavu s ním platit, nebyly to poběhlice, ale slušné měšťanské dcery, jenže musel je přece pozvat na čiši vína nebo jim koupit malý dárek. Dělával to vždycky, a i když by to tentokrát nejspíše oželely, neoželel by to on. Čest rytíře a svůdce by mu nedala.

Zabočil do úzké uličky, která vedla k nedávno zastavěné čtvrti u hradeb. Žili tam bohatí němečtí patricijové a kupci a říkalo se jí Nové Město u Svatého Havla. A ono to svým způsobem tak i bylo, protože mělo svou vlastní městskou radu a rychtáře.

Skoro vrazil do jednookého biřice, který se opíral o zeď domu, byl skloněný a masíroval si ztuhlá lýtka. Znali se,

a tak se s ním zastavil na kus řeči. Jindy by ho asi jen pozdravil, biřicové nevynikali duchaplností a vtipem, jenže nebylo co dělat. Slovo dalo slovo a panoš Ota se dozvěděl, že biřice sem poslal staroměstský rychtář, aby dával pozor na pořádek.

V havelské čtvrti se totiž konaly okázalé zásnuby syna nesmírně bohatého patricije Eberharda, který město kolem kostela svatého Havla jako lokátor založil. Samozřejmě se hodovalo, pilo a tancovalo, a to znamenalo, že po setmění může rozkurážená mládež tropit výtržnosti. Biřic měl za úkol všechny takové zahnat zpátky na Havelský rynek. Tam ať si křičí, ale na Starém Městě ne!

Panoš Ota ho pochválil, že dělá dobrou věc, a pokračoval uličkou dál. Dolehl k němu tlumený hlas píšťal, bubínků a dud. Bylo krásné letní odpoledne, tedy ideální počasí, aby se slavilo venku. Jenže když došel na konec uličky a před ním se otevřel Havelský rynek, cestu mu zastoupil jiný biřic, místní. Toho neznal.

„Co tu chceš? Tohle je slavnost jen pro pozvané hosty.“

Panoš Ota vytáhl pergamen s glejtem českého krále. Jím se prokazoval při vyšetřování a vždycky mu otevřel dveře. Ani tenhle biřic se nezajímal o text, stačila mu velká královská pečeť. Nepatrně se uklonil a poodstoupil stranou.

Na rynku stálo několik stánků, v nichž se zadarmo čepovalo pivo a rozdávaly se placky plněné sýrem, masem nebo cibulí. Pár kroků od pranýře stálo sedm hudebníků a kolem nich poskakovala mládež, protože ctihodní měšťané byli od rána už zjevně uondaní. Ota si vzal malý džbánek a v ruce s ním zamířil k pranýři. Zastavil se pod košatým stromem a chvíli ruch na rynku sledoval. Nejméně tři dívky poznal, i když do téhle části Prahy zabloudil jen